

paapegede endvidere, at Motiverne ligefrem maatte give Rigsdagens Medlemmer den Opfattelse, at disse Folk skulde have en Forbedring, og naar det er paavist, at det er resulteret i 1 Kr. 40 Øre om Maanedan, synes jeg ikke, vi kunne være det bekendt, og Ministeriet bør enten administrativt eller ved særlig Lov sørge for, at de faa den Forbedring, vi vel alle havde tiltænkt dem. Jeg haaber, som sagt, at der vil fremkomme noget, som kan støtte denne Opfattelse.

Det andet Samraad handler om Betaling for 11 Fridage for — ikke, som der staa i Betænkningen, „Haandværkere, Underofficerer“, men Haandværkerunderofficerer, Maskinassistenter til Landtjeneste, Assistenten ved Søminevæsenet, Værftsunderofficerer og Kontorassistenter. Da Lønningslovene blev behandlet i Folketinget, var der ikke fra nogen Side Tale om, at disse 11 saakaldte Fridage, som før var blevne betalte, skulde inddrages. Disse Folk — og jeg maa da forudsætte ogsaa Rigsdagen — gik ud fra, at Forholdene i øvrigt blev, som de var, at den Forhøjelse, de fik, var et Tillæg til deres daværende Lønning, og at der i øvrigt intet forandredes. Der var intet i Motiverne om denne Sag, og der fremkom intet derom enten i Udvalget eller i Rigsdagen; men det har formet sig saaledes, at enkelte faa mindre end før, fordi man drager de 11 Dage fra. Jeg har tidligere talt derom med den forhenværende Marineminister, som erklærede, at det selvfølgelig ikke var Meningen, og at man muligt maatte hjælpe derpaa, men at Ministeriet ikke ønskede at fremkomme med Forslag til en særlig Lov derom. Siden den Tid har Sagen hvilet og hviler fremdeles, saa vidt jeg kan se. Men det kan dog ikke have været Meningen at give en Lov om Lønningsforbedringer, som indeholder enten ingen Forbedring eller ligefrem Indtægtsnædgang for enkelte Folk. Selv om det sidste ikke havde været Tilfældet, vil jeg dog gaa ud fra, at det har været Meningen at fremskaffe en følelig Forbedring. Det har Udtalelserne fra alle Sider givet Udtryk for, at det var en virkelig Forbedring, her var givet til Underofficererne og dem, der staa i Klasse med dem. Der foreligger ikke for mig i dette Øjeblik Oplysninger om, hvorledes man har taget paa dette Spørgsmaal, men jeg gaar ud fra, at det ogsaa har været undersøgt, og at der vil komme til at foreligge et Svar derpaa. Hvis det ikke forandres, maa jeg antage, at disse Folk ere berettigede til at frem-

komme med Andragende til Ministeren — eventuelt til Rigsdagen — om at faa det, der er sket, forandret. Det kan ikke have været og har ikke været Rigsdagens Mening, kan jeg tænke mig, at en saadan Uret skulde kunne begaaes imod dem.

Saa har der ogsaa været Samraad om almindelig Lønningsforhøjelse for Orlogsværftets faste Folk samt om disses Delagtiggørelse i Forhandlingerne derom. Der fremkom en Udtalelse fra den ærede Ordfører — ganske vist under det foregaaende Afsnit, Krigsministeriet, men Ordføreren sagde, at de Udtalelser, han fremsatte da, ogsaa gjaldt Marineministeriet — af meget urbanit Indhold. Den er fremsat tidligere, men jeg tror alligevel, den ikke forslaar. Selvfølgelig er det et Fremskridt imod tidligere Aar, at Arbejderne og andre uden Hinder kunne henvende sig til Ministeren og fremkomme med deres Klager, og det ere de ogsaa glade ved, men alene Retten til at fremkomme med Klager er ikke tilstrækkelig, der maa komme Følger derefter. Med Hensyn til det Spørgsmaal, jeg her omtaler, har Følgen ikke vist sig. Den forhenværende Marineminister, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), sagde, da han var Minister, overfor en Henvendelse fra Holmens faste Folk, at han ikke var uvillig, og det har man optaget som et Varsel om, at man kunde vente sig en almindelig Lønningsforbedring ude paa Orlogsværftet. Jeg tillod mig ved første Behandling af Finanslovforslaget at henpege paa denne Udtalelse og henstillede til den nuværende højtærede Forsvarsminister at vise sig lige saa velvillig, men naturligvis hellere omsætte det i positiv Handling derved, at der kom en virkelig Forhøjelse. Det kan jo være, den kommer, men jeg har ikke set den endnu. Der er, naar der er talt med Ministrene og med andre indenfor Rigsdagen om dette Forhold, henvist til, at der i Fjor blev givet en hel Række Lønningslove, og at nu ønskede man ikke at gaa videre paa denne Bane. Det er rigtigt, at de Folk, der fik Lønningsforhøjelse i Fjor, ere glade og taknemmelige derfor, men det gavner kun lidt de Folk, som ikke fik Lønningsforhøjelse. Jeg skylder dog Sandheden at tilføje, at samtidig med, at der skete en Forhøjelse indenfor Etaterne, fik de faste Folk, som havde været 8 og 16 Aar i Tjenesten, forhøjet deres 8- og 16-Aars-Tillæg, men de andre fik intet, og en almindelig Lønningsordning lader bestandig vente paa sig.

Jeg gør opmærksom paa, at selv om